

Հովհաննես Թումանյան

Երբ խոսում էիր, պատմում էիր ինձ...

Երբ խոսում էիր, պատմում էիր ինձ,
Ես այն ժամանակ արբած քո շնչից
Եվ հափշտակված քեզ էի նայում.
Ինձ հոգին մենակ այն էր գրավում,

Թե ինչպես էին շարժվում բորբոքված
Թերթիկները քո վարդագույն շրթանց.
Ինչպես աչքերդ արտևանումքիդ
Ստվերների մեջ, որպես ծով հանգիստ,
Մերթ լցվում էին խաղաղ հրապույրով,

Մերթ վառվում էին կենդանի հրով...
Այնպես էր թվում՝ երագում էի,
Եվ իբրև հեռվից ես լրսում էի
Մի նոր մեղեդի անո՛ւշ, անբարբառ...
Ա՛հ, նորից խոսիր, բայց երկա՛ր, երկա՛ր...

1891